

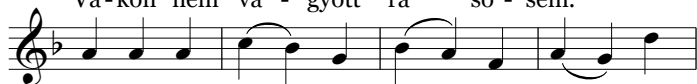
261. Nagy irgalomban

Johann Ludwig F. Hainlin
(1750–1823)

Nagy ir - ga - lom - ban ré - sze - sed - tem,
Cso - dá - lom ezt, hisz' gö - gös szí - vem

Én el - ve - szett, ér - dem - te - len.
Va - kon nem vá - gyott rá so - sem.

De most min - degy - re zeng da - lom: Légy

áld - va, drá - ga ir - ga - lom! Légy

áld - va, drá - ga ir - ga - lom!

2. Isten haragját érdemeltem, De megkegyelmezett nekem:

Megengesztelt magával engem, Úr Jézus, drága véreden.

Irgalmas karja nyúlt felém, /: Bár ellensége voltam én. :/

3. Megvallom, Jézus, ezt, s dicsekszem Veled, mert szívből
mondhatom, Hogy nékem semmim, semmim nincsen, Min-
den csak pusztá irgalom. Örökkön örökké áldalak, /: Oly drága
nékem irgalmad. :/

4. Nincsen, ki ettől már megfosszon, Nincs dicsekvésem más
nekem. Ebben kívánok hinni folyton, Imámat erre építem. Szük-
ségben támasz ez nekem, /: Halálban így lesz életem. :/

5. Ó, irgalomban gazdag Isten, Ne vond meg tőlem irgalmad!
A mennybe hozzád jussak innen, Jézusom vérén, így adjad.
Szerelmed ott szívedre von, /: És teljes lesz az irgalom. :/

Philipp Friedrich Hiller (1699–1769)